

Arrest

nr. 168 899 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 10 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op illegale wijze België binnen op 7 juni 2015 en dient een asielaanvraag in op 8 juni 2015.

Op 29 oktober 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 november 2015 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam : I. H.

(...)

nationaliteit: Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 29 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, Inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 14 november 2015 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 oktober 2015.

Bij arrest nr. 165 879 van 14 april 2016 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. De verwerende partij stelt voorts vast dat er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde hogere rechtsnorm primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de hogere rechtsnorm ongegrond is, loopt de verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan *in casu* dan ook niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) ;

- Artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”);

- Artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna “de Richtlijn 2008/115/EG”);
- het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het verbod van willekeur;
- het gelijkheidsbeginsel.

B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing stelt dat “ Op 29 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”.

C. Grieven

1. Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 oktober 2015 waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kreeg echter bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

Hoewel de schorsende werking van het beroep van verzoeker tegen de negatieve beslissing van het CGVS een schorsende werking kent, en in ieder geval verzoeker een termijn heeft van dertig dagen om een beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing van het CGVS, is de Dienst Vreemdelingenzaken toch overgegaan tot het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten alvorens deze termijn van dertig dagen verstreken is. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

2. Het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Het vertrouwensbeginsel houdt meer bepaald in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, moet invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Bijgevolg schendt de hierboven aangekaarte praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken dat met onduidelijkheden behept is, het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”. “Indien de Commissaris-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding : *“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan”.* (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen: *“De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “ waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerplichting wordt opgelegd of geformuleerd”* (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer).

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG stelt bovendien dat *“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.”*

3. *Het gelijkheidsbeginsel vereist met andere woorden dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten worden behandeld. In de praktijk is het immers vaststaand dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.*

4. *Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht. Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.*

Op 10 november 2015 werd aan verzoeker, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een

internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2015 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 oktober 2015 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. “338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations

juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Bij een terugkeer naar Pakistan, vreest verzoekers dat zijn mensenrechten ernstig zullen geschonden worden.

De Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken(http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/pakistan/ra_pakistan.jsp) leert ons over Pakistan het volgende :

“Alle reizen naar Pakistan worden afgeraden.

Op 26/10/2015 vond een aardbeving van 7.5 op de schaal van Richter plaats in de noordoostelijke Afghaanse provincie Badakhshan. Deze aardbeving veroorzaakte veel schade in het noorden van Pakistan, waar 267 dodelijke slachtoffers en 1836 gewonden vielen (voorlopig bilan op 29/10/2015). In de regio van de Hindu Kush, een bergketen die zich uitstrekt van centraal Afghanistan tot het noorden van Pakistan, vinden geregeld zware aardschokken plaats, ook elders in Pakistan. In 2005 maakte een aardbeving in Kashmir 75.000 slachtoffers. Reizigers in het getroffen gebied zijn aan grote gevaren blootgesteld: instortende gebouwen in steden en dorpen, lawines in de bergen. Na een aardbeving zijn er vaak problemen met elektriciteit en met het communicatiewerk (GSM, e-mail) zodat reizigers gedurende enkele dagen niet kunnen communiceren met de buitenwereld.

Sedert midden juli 2015 vinden aan de grens tussen India en Pakistan beschietingen plaats tussen het Indiase en het Pakistaanse leger. Daarbij vallen wekelijks dodelijke slachtoffers. Gewoonlijk doen deze gewapende incidenten zich voor aan de Line of Control in Kashmir. Maar op 28/08/2015 verloren 6 personen het leven en werden 46 anderen gewond nabij de stad Sialkot in de provincie Punjab. Reizen in het grensgebied worden ten zeerste afgeraden.

Gelet op de endemische aanwezigheid van wilde polio in het land en de richtlijnen die de Wereldgezondheidsorganisatie op 5 mei 2014 formuleerde, verdient het ten zeerste aanbeveling voor iedere persoon die naar Pakistan afreist om zich te laten vaccineren, bij voorkeur en uiterlijk 4 weken vóór het vertrek. Het is tevens aangewezen in het bezit te zijn van de Internationale Vaccinatiekaart mocht hierom gevraagd worden aan de grenscontrole.

Toeristische reizen naar Pakistan worden afgeraden omwille van het risico op ernstige veiligheidsproblemen (terroristische aanslagen, onlusten, gewelddadige betogingen, ontvoeringen, commando aanvallen enz.) die in heel het land op eender welk moment kunnen voorkomen. Aanslagen op strategische installaties en het militaire offensief tegen terroristische groepen in Noord-Waziristan dreigen nog steeds ernstige gevolgen te hebben op de veiligheidssituatie in het hele land waar terroristische cellen aanwezig zijn die in staat zijn terreur te zaaien.

Zakenreizen kunnen in principe naar de grote steden van het land gedaan worden onder de voorwaarden hierna vermeld.

Het hele land blijft lijden onder frequente en langdurige stroomonderbrekingen die niet enkel de industrie maar ook het dagelijkse leven beïnvloeden. Vooral tijdens de zomermaanden groeit de vraag naar elektriciteit omwille van koelkasten, ventilatoren en airconditioners. In de winter houdt deze situatie aan en is er ook een tekort aan gas. Deze situatie zorgt voor populair ongenoegen.

Reizen naar de provincie Khyber-Pakhtunkhwa (KP, voormalig NWFP), de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Baluchistan worden voor iedereen afgeraden. Dit geldt momenteel ook voor de Swat-vallei in KP. Indien men in het kader van een specifieke opdracht (bv. Verenigde Naties of humanitaire organisaties) naar deze gebieden dient te reizen, wordt dringend aangeraden met de Ambassade van België contact op te nemen en de details van de voorgenomen reis of voorgenomen verblijf mee te delen, alsook precieze contactgegevens. Het reizen in niet-stedelijke gebieden in deze streken is steeds bijzonder gevaarlijk en wordt absoluut afgeraden. Aan Belgen die zich in landelijke gebieden van FATA,

KP en Baluchistan bevinden wordt aangeraden deze regio's te verlaten. Het wordt absoluut ontraden om Baluchistan via de weg binnen te komen via Iran of Afghanistan: het gevaar op ontvoering, met dodelijke afloop, is groot. Indien een bezoek aan Quetta onontbeerlijk is, dient men een vliegtuig te nemen. Peshawar kan via de autosnelweg vanuit Islamabad bereikt worden.

Bepaalde gebieden in Zuid-Punjab (Multan, Bahawalpur) en Sindh, inclusief bepaalde wijken van de stad Karachi, leveren reële problemen op. Voor alle grotere steden van het land (inclusief Islamabad, Rawalpindi, Lahore en, a fortiori Quetta, Peshawar, Karachi) waar zich buitenlanders bevinden zijn gewelddaden in de vorm van (zelfmoord)aanslagen, gewelddadige betogingen, religieus-sectair geweld en criminaliteit in het algemeen steeds actueel. De dodelijke aanslag op de Wagahgrenspost in de buurt van Lahore is hiervan een recent voorbeeld.

Er wordt aangeraden om in alle gevallen (i) een reis of verblijf zeer goed voor te bereiden met vertrouwenspersonen ter plaatse, (ii) de verplaatsingen tot een minimum te beperken en goed te plannen, (iii) de actualiteit op de voet te volgen en bij de minste onregelmatigheid verplaatsingen te vermijden dan wel zich in veiligheid te begeven en (iv) in alle omstandigheden een laag profiel te houden, zich nooit in zelfs onschuldig lijkende problemen te mengen en zich snel van elke probleemhaard te verwijderen.

Dit is ook het geval voor zakenmensen die Pakistan bezoeken in het kader van commerciële of economische activiteiten en a fortiori voor landgenoten die op familiebezoek Pakistan wensen te bezoeken.

Na de moord op 10 buitenlandse toeristen in Chilas (Nanga Parbat basecamp, Fairy Meadows) op 22 juni 2013 heeft de Pakistaanse overheid drastische maatregelen genomen om de veiligheid in het gebied te versterken. In het bijzonder lijkt de toestand in Skardu of Hunza normaal. Voor de landgenoten die deze streken wensen te bezoeken, roept de Ambassade op tot grote waakzaamheid bij het reizen over de Karakoram Highway, in het bijzonder het traject tot en met Gilgit, en vraagt de Ambassade in het bijzonder een ophoud in de stad Chilas te vermijden. Er wordt aanbevolen om vluchten uit Islamabad naar Gilgit, Skardu of Chitral te nemen.

Voor reizen naar Pakistan-bestuurd Kashmir ('Azad Jammu and Kashmir') wordt aangeraden eerst de Ambassade te contacteren. Sedert het midden van de maand juli 2015 verloren tientallen personen het leven nabij de Line of Control omwille van beschietingen tussen de legers van India en Pakistan. Reizen in gans de grensstreek worden afgeraden, ook in het noorden van de provincie Punjab.

Er wordt op gewezen dat het voor de Ambassade bijna onmogelijk is om tussen te komen in geval van moeilijkheden ondervonden door onze landgenoten in de uitgebreide gebieden waartoe de toegang verboden is voor diplomaten.

Terreurdreiging

Sinds 2008 wordt het land getroffen door een golf van aanslagen die tot nu toe al het leven gekost hebben heeft aan duizenden personen, bijna exclusief Pakistanen maar ook enkele buitenlanders. Het zijn voornamelijk de steden Peshawar en Quetta die getroffen worden. Aanslagen in Islamabad en Lahore zijn minder frequent maar kunnen niet uitgesloten worden in het licht van de actualiteit. De TTP terroristische organisatie beoogt de vernietiging van de Pakistaanse staat en heeft zich in het hele land geïnfilteerd. De slachtoffers zijn vooral politiemensen en militairen, maar er is een tendens om ook burgers (vooral leden van minderheden) en buitenlanders als doelwit uit te kiezen. Er bestaan omwille van de drone-oorlog in Pakistan en de talrijke slachtoffers die daarbij vallen aanzienlijk anti-Amerikaanse gevoelens die zich kunnen uitbreiden tot alle Westerlingen. Dit leidde tot een verscherpte bewaking van alle plaatsen en gebouwen met officieel of buitenlands karakter, in het bijzonder de diplomatieke vertegenwoordigingen in deze steden en regeringsgebouwen, alsook de luxehotels die tot burchten werden versterkt. Niettemin blijven zij potentiële doelwitten en is het aangeraden om te allen tijde waakzaam te zijn.

Zoals de aanvallen op de internationale luchthavens in Karachi en Peshawar begin juni 2014 aantoonde, zijn ook luchthavens of stations onvoldoende beveiligd en zijn zij kwetsbare doelwitten.

Het viseren van buitenlanders heeft zich ook naar Gilgit-Baltistan verspreid, waar op 22 juni 10 buitenlandse toeristen vermoord werden door de Pakistaanse Taliban. Wellicht was dit een alleenstaand geval, maar het werd niet overtuigend opgehelderd. Veiligheidsmaatregelen werden er verscherpt, ook ter beveiliging van het toerisme.

Aanslagen gebeuren vooral tijdens bepaalde religieuze feesten, in het bijzonder van de minderheden (Shia, Christelijk). Het bijwonen ervan, zelfs als toeschouwer, wordt sterk afgeraden. Hetzelfde geldt voor al dan niet spontane betogingen die vaak op geweld uitdraaien. Wanneer men ermee geconfronteerd wordt, dient men onmiddellijk rechtsomkeer te maken en een veilig onderkomen te zoeken. Vooral Shia moskeeën zijn het doelwit van geweld. Bezoek aan deze moskeeën wordt uitdrukkelijk afgeraden; voor het bezoek aan kerken moet men grote voorzichtigheid aan de dag leggen en menigten vermijden (bv. op zondag).

Buitenlands personeel van internationale NGO's die in Pakistan werkzaam zijn, werd het slachtoffer van ontvoeringen. Slechts enkele van deze gijzelaars kwamen vrij, sommigen werden gedood, enkelen zijn nog steeds niet terecht. Vandaar dat zij het inzetten van zulk personeel op het terrein vermijden. In de hele provincie Khyber-Pakhtunkhwa (KP, inclusief Swat en het deel van de Karakoram Highway dat er doorheen loopt), de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Baluchistan geldt dat reizen per weg sterk afgeraden wordt. Ten gevolge van de voortdurende strijd van het Pakistaanse leger tegen de Taliban in deze gebieden, merkt men een forse stijging van zelfmoordaanslagen uit wraak die voornamelijk gericht zijn tegen Pakistaanse militairen en politie maar waarvan de bevolking en toevallige bezoeker ook het slachtoffer kan worden.

Criminaliteit

Hoewel de gewone Pakistaan gastvrij en (onschuldig) nieuwsgierig is bij het ontmoeten van buitenlanders op toeristische plaatsen (dit gaat van een praatje tot een foto samen met de familie tot uitnodiging om thuis een kop thee te komen drinken), moet men in zulke gevallen op zijn hoede blijven zonder brutaal te worden. Pakistan is hoegenaamd geen toeristisch land. Gevallen van diefstal of aanranding zijn zeldzaam zolang men zich gewoon gedraagt en zich overdag verplaatst, liefst nooit alleen maar steeds in gezelschap van Pakistanen of mensen die het land goed kennen (lokale chauffeur, expat, ...). Het kopiëren van bankkaarten is mogelijk en men moet altijd op zijn hoede zijn wanneer men met kredietkaarten betaalt. Het verdient de aanbeveling om nooit met grote sommen geld op stap te gaan en originele documenten veilig in een safe te laten wanneer men reist (bv. naar de Karakoram) en steeds een set kopies van deze documenten bij zich te hebben. Het risico op criminaliteit vermindert naarmate men zich aanpast door een laag en eenvoudig profiel en lokale kledij, ook al blijft men steeds als buitenlander herkenbaar.

Wat Islamabad betreft, worden momenteel bezoeken aan markten, restaurants en publieke plaatsen tijdens drukke uren afgeraden omwille van terroristische dreigingen (zelfmoordaanvallen). Men moet zich hoeden voor kleine criminaliteit zoals in andere grote steden. Er komen autodiefstallen voor. Voor verplaatsingen zijn er betrouwbare taximaatschappijen (zoals Radio Cab). Geldafhalingen met VISA in Islamabad kunnen gebeuren in bewaakte filialen van bv. Citibank, Standard Chartered of HSBC. Het vertonen van geld, juwelen of andere tekenen van rijkdom in publieke plaatsen wordt ontraden. Er werden incidenten gemeld op de wandelpaden in de Margallaheuvelds die soms voor het publiek gesloten worden. Al dan niet gewapende overvallen van woningen, zelfs in veilige residentiële buurten, komen voor. Afschrikkende maatregelen (bewakers, prikkeldraad, bewakingshond) zijn aangewezen. De situatie in Karachi is momenteel onrustwekkend n.a.v. grootscheepse semi-militaire operaties om de stad te zuiveren van zowel extremistische groepen als talloze maffiose bendes. Waakzaamheid is in Karachi essentieel, omdat iedereen er het slachtoffer kan worden van een ontvoering. Het verdient de aanbeveling om altijd een laag profiel aan te nemen en verplaatsingen goed te plannen. Bij onlusten of stakingen dient men in het hotel te blijven”.

Men zou echter mogen verwachten dat de Dienst Vreemdelingenzaken die nauw verweven is met de FOD Buitenlandse Zaken op de hoogte is van de berichten van laatstgenoemde FOD.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun thuisland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Pakistan kan niet gezien worden als een land dat bescherming kan bieden aan personen die zich in de situatie van verzoeker verkeren. Dit risico op schending van artikel 3 van het EVRM houdt daarom ook ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Pakistan zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er bovendien niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Pakistan, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

5. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van Vreemdelingenwet, artikel 7 Richtlijn 2008/115/EG, het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en het gelijkheidsbeginsel.”

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel

houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag had afgewezen en dat hij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet hij uiteen dat hij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte. Verzoeker heeft inderdaad een opschortende procedure ingediend bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 oktober 2015. Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat hij over een legaal verblijf beschikte. Dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot

verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kon worden uitgevoerd conform artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

Artikel 75 van het vreemdelingenbesluit stipuleert bovendien uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Verzoeker toont niet aan dat het terugkeerbesluit dat genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestoeld zou zijn op onjuiste feitelijke gegevens. Hij weerlegt immers niet dat de commissaris-generaal op 29 oktober 2015 een beslissing trof tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op grond van deze vaststellingen op wettige wijze een terugkeerbesluit treffen. Bovendien dient te worden herhaald dat het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal aanleiding gaf tot een arrest van 14 april 2016 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en een terugkeer naar Pakistan uitvoerig getoetst werd aan de hand van de bepalingen van artikel 3 EVRM zoals *infra* blijkt.

Verzoeker betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd '*indien een beslissing definitief is geworden*', waaronder hij *in casu* verstaat dat zijn situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 14 april 2016. Verzoeker uit verder kritiek op een praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij deze de termijn om vrijwillig gevolgd te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten al zou laten lopen tijdens de beroepstermijn die geldt om de beslissing van de commissaris-generaal aan te vechten. Hij stelt dat aldus de termijn van dertig dagen reeds kan aflopen vooraleer er een arrest wordt gewezen door de Raad inzake de asielpcedure, hetgeen strijdig zou zijn met artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat voornoemd artikel in de Belgische regelgeving werd omgezet, zodat verzoeker zich niet langer dienstig op de richtlijn kan beroepen. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds het arrest van de Raad van 14 april 2016 niet langer belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Verzoeker lijkt voorts in hoofdzaak de mening toegedaan dat er in de motieven onvoldoende rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij beweert dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, "*een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM*" (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji*, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

In het voornoemd arrest van de Raad van 14 april 2016 werd geoordeeld als volgt:

“2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad leidt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit verzoekers verklaringen af dat hij mogelijk een band heeft met het noordwesten van Pakistan en erkent eveneens op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: “(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een hoger opgeleide jongeman bent die naast het Pashtou, tevens het Urdu en een beetje Engels machtig is. Daar u het CGVS geen duidelijk beeld geeft over uw herkomst, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u elders in Pakistan of mogelijk zelfs in het buitenland een leven heeft opgebouwd. Niets staat u dan ook in de weg om dit leven terug op te pikken. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)”.

Verzoeker meent dat het louter verwijzen naar de bewegingsvrijheid in Pakistan en naar het feit dat er geen significante belemmeringen zijn bij het verwerven van een job, woonplaats of andere faciliteiten op basis van verzoekers opleiding en talenkennis niet volstaat om de gevolgen met betrekking tot veiligheid, huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid en re-integratie als afgewezen asielzoeker te bepalen. Aldus geeft verzoeker echter niet in concreto aan welke problemen zich in zijn geval met betrekking tot de door hem opgesomde aspecten stellen derwijze dat het niet redelijk zou zijn van hem te verwachten dat hij zich in voormeld intern vluchtalternatief vestigt. Wat het aspect veiligheid betreft gaat verzoeker schijnbaar voorbij aan de lager weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot dit vluchtalternatief. Verzoeker beweert tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het gehoor geen onderzoek zou hebben gevoerd omtrent het interne vluchtalternatief, waardoor het een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet afdoende zou hebben kunnen uitsluiten en de bestreden beslissing op zijn minst niet afdoende gemotiveerd is. De Raad stelt evenwel vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor zijn beoordeling van het vestigingsalternatief gesteund heeft op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft afgelegd en dat verzoeker thans niet aangeeft met welke van deze verklaringen in voormelde beoordeling geen rekening zou zijn gehouden. Het argument mist feitelijke grondslag.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus "Pakistan. Security Situation" van 16 juni 2015 dat werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hoewel de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden 'targeted killings'. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkare- Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de 'civil society'. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct of actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de voormelde plaatsen over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen supra werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van

de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot."

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige beroep geen informatie aanreikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel ten slotte dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoot dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* doelt verzoeker op een verschil in behandeling tussen vreemdelingen in zijn situatie die een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt of het beroep in volle rechtsmacht hangende is bij de Raad en vreemdelingen in dezelfde situatie die geen bevel om het grondgebied te verlaten krijgen. Hij wijst erop dat bij vreemdelingen in de eerste situatie de termijn om het grondgebied te verlaten reeds is afgelopen vooraleer een arrest van de Raad wordt gewezen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op dit punt een verschil in behandeling tussen personen die zich in een gelijke situatie bevinden niet concreet aannemelijk maakt. Verweerder heeft *in casu* een correcte toepassing gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan dat hij dit in andere gevallen ook niet doet. Verzoeker blijkt in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aannemelijk te maken dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet.

In de mate dat verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont echter met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de aangevoerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 1,6°, 7, 39/2 of 52/3 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing disproportioneel zou zijn. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- gelijkheids- of vertrouwensbeginsel.

Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER